

κλότσος

κλότσος, ο, ουσ. [<μσν. κλότσος <ιταλ. calcio (= φτέρνα, λάκτισμα)], η δυνατή κλοτσιά: «όπως έφευγε ο άλλος, πρόλαβε ο δικός σου και του 'δωσε έναν κλότσο στον κώλο».

- άνθρωπος του κλότσου και του μπάτσου, βλ. λ. [άνθρωπος](#).

- είναι του κλότσου και του μπάτσου, βλ. φρ. τον έχουν από κλότσο κι από μπάτσο.

- έφαγε κλότσο, βλ. φρ. πήρε κλότσο.

- κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη, δώσ' της κλότσο να γυρίσει, παραμύθι ν' αρχινίσει, βλ. λ. [παραμύθι](#).

- πήρε κλότσο, απολύθηκε από τη θέση εργασίας του απροειδοποίητα και χωρίς να του δοθούν εξηγήσεις: «πήρε κλότσο απ' τη δουλειά, χωρίς να ξέρει κανείς το λόγο».

- τον έχουν από κλότσο κι από μπάτσο ή τον έχουν του κλότσου και του μπάτσου, δεν έχει καμιά υπόληψη, όλοι τον υποτιμούν, τον περιφρονούν και του φέρονται με βίαιο και βάνανσο τρόπο: «είναι ο τελευταίος μέσα στο εργοστάσιο κι όλοι τον έχουν από κλότσο κι από μπάτσο».

- του κάθισα έναν κλότσο, τον χτύπησα με το πόδι μου, τον κλότσησα: «μόλις αρχίσαμε να μαλώνουμε, του κάθισα έναν κλότσο στ' αρχίδια του και τον γονάτισα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας